

Kratke priče za ugodno čitanje 2

Osnovnoškolci mogu čitati, vježbati čitanje i tečnost te razumijevanje teksta. Roditelji, učitelji, nastavnici i logopedi pružaju im podršku sadržajem prilagođenim njihovim specifičnim potrebama.

omoguru®

Drugačija ptica

Bila jednom jedna ptica koja je voljela slušati pjev drugih ptica. Slušala je njihovo pjevanje i mislila: „Kad bih barem ja mogla tako pjevati.“ Ali ptica nije mogla pjevati. Jedino što je mogla je proizvoditi kliktajuće zvukove i oponašati zvuk vjetra. Kada je pokušala pjevati, ništa se ne bi dogodilo, samo bi se čulo „klik, klik, klik, vuušš“. To je jedino što je itko ikad čuo od te ptice.

Sve ostale ptice su joj se smijale i smijale. Udružile su se i rugale joj se, „Svaka ptica svome jatu leti. A ti iako letiš, ne pripadaš našem jatu jer nisi kao mi.“

„Jadna ja“ uzdahnula je ptica. Sjedila je na grani i brinula se. Nije bila sigurna kojem jatu pripada, ali je znala da joj se druge ptice rugaju zbog toga što je drugačija. Rekla je sama sebi, „Niti jedna ptica mi ne želi biti prijatelj, jer svi misle da sam čudna.“

Ptica je svaki dan pokušavala pjevati, ali je svaki dan samo proizvodila kliktajući zvuk.

Jednog dana dok je bila u šumi, čula je novi zvuk. Bili su to ljudi koji su pričali. Ptica je zastala i pažljivo slušala.

Zatim se dogodilo nešto veoma čudno. Ptica je otkrila da može pričati. Mogla je izgovoriti neke riječi koje su ljudi u šumi govorili.

Čovjek je rekao „Pogledaj ovo lijepo drveće.“ Ptica je ponovila za njime, „Pogledaj ovo lijepo drveće.“ Drugi čovjek je iznenađeno pitao, „Jesi li čuo ovu pticu? Rekla je nešto!“ A ptica je ponovila, „Jesi li čuo ovu pticu? Rekla je nešto!“

Svi ljudi bi zastali u šumi i slušali kako ptica priča. Jedna osoba bi rekla nešto, a ptica bi to poput jeke ponovila. Ljudi bi odlazili iz šume govoreći „Koja posebna ptica!“, a potom bi čuli „Koja posebna ptica!“ dok su izlazili iz šume. Ptica ih je pratila.

Poslije toga, ljudi su svaki dan dolazili u šumu i ptica bi ponavljala za njima. Sada su ju sve druge ptice drugačije gledale.

„Ti si naš heroj,“ ustanovile su. „Ti si tako posebna ptica.“

Nakon toga dana u šumi, ptica je imala mnogo prijatelja. I dalje nije mogla pjevati, ali je mogla pričati. Iako je bila drugačija, ona i druge ptice su se složile da je posebna. Biti drugačiji bilo je super. Jedna ptica je rekla, „Biti drugačiji je kao da si dijamant. Ima puno kamenja, ali nema puno dijamanta. Ponekad na prvu ne vidiš kako se dijamant sjaji. Ali mi sada vidimo kako si sjajna. Ti si naš dijamant.“

Ako poznaješ nekog tko je drugačiji, sjeti se ove priče. Svatko je poseban i svatko ima drugačije sposobnosti. Nemoj prosuđivati druge ljude. Upoznaj ih, vidi što oni znaju i mogu. Budi im prijatelj. Ako to učiniš, pronaći ćeš puno posebnih ljudi.

KRAJ

Pronađi točne odgovore:

1. Zašto je ptica bila drugačija od ostalih ptica?

a) nije znala letjeti

- b) nije znala pjevati
- c) nije se htjela družiti s drugim pticama

2. Što je ptica radila, a druge ptice nisu mogle?

- a) hodala
- b) letjela
- c) govorila

3. Koja je glavna poruka ove priče?

- a) svatko je poseban
- b) ne trebaš znati pjevati
- c) neke ptice mogu govoriti

Kako je krijesnica dobila svoje svjetlo

Ova priča temelji se na staroj narodnoj priči

Ovo je priča iz davnina. Bila jednom jedna mala muha. Htjela je biti posebna. Bila je tužna. Nije se osjećala posebno. Vidjela je osu i mislila kako izgleda sjajno. „Gledaj kako je velika. Gledaj kako zuji.“ Vidjela je leptira i rekla „Vidi kako je lijep. Pogledaj sve te boje. A tek ta velika krila. Ja sam samo kao i sve druge muhe.“

Muha je jedne noći bila budna. Bila je zabrinuta. Bila je tužna. Ostale muhe su spavale. Moljac je bio budan. I miš također. Nisu primijetili muhu. Bila je premala. Teško je bilo vidjeti je u mraku.

Muha je vidjela zvijezde koje su sijale. „Ja želim tako sijati. To bi bilo posebno.“

Mjesec je čuo muhu. Rekao joj je „Mala muho, ti mi možeš pomoći. Ako ti meni pomogneš, ja ću tebi pomoći. Omogućit ću ti da sjajiš.“

„Kako ti mogu pomoći?“

Mjesec je rekao: „Možeš biti moja prijateljica. Usamljen sam po noći. Ja izlazim po noći kada je mračno. Većina životinja tada spava. Ako ostaneš budna svake noći, ja ću ti pomoći da sjajiš. Tada mi možeš biti prijateljica.“

„Da, da“ rekla je muha. Mjesec joj je pomogao. Mjesec joj je rekao tajnu. Rekao joj je kako da sjaji.

Sljedeće je noći muha ostala budna. Iskoristila je tajnu. Sjala je. Palila, gasila, njeno tijelo je sjalo. Izgledalo je magično.

„Gle!“ rekao je miš. „Pogledaj muhu. Kako li je posebna.“ Miš je rekao „I ja bih htio sjati.“ Ali njegova majka je rekla „NE! To bi bilo opasno. Znaš da se mi moramo sakrivati.“

Muha je bila zadovoljna. Rekla je Mjesecu „Zauvijek ću biti tvoja prijateljica. Kada izađeš navečer, ja ću te čekati. Svijetlit ću ti u znak dobrodošlice.“ Muha je otišla na spavanje. „Konačno. Sada imam sve što sam htjela.“

KRAJ

Pronađi točne odgovore:

1. Zašto je muha bila tužna?

- a) nije imala prijatelja
- b) nije se osjećala posebno
- c) nije imala što za jesti

2. Tko je pomogao muhi?

- a) leptir
- b) moljac
- c) Mjesec

Oslikavanje škole

Jednog dana ravnateljica škole poslala je obavijest. Zamolila je roditelje za pomoć. Zamolila ih je da joj pomognu uljepšati školu. Bila je to stara zgrada. Napravljena je od cigle i betona. Unutra, učionice su bile svijetle. Na zidovima su bili poster i dječji crteži. Ali izvana škola je bila bezlična.

Ravnateljica je imala plan. Htjela je naslikati mural. Mural je jako velika slika na zidu. Zamolila je roditelje da joj ga pomognu naslikati. Rekla je roditeljima da dođu u subotu. Ravnateljica je kupila boje i učiteljica likovnog je naslikala dizajn. Bit će to slika o djeci.

Prvu subotu je došlo deset roditelja. Učitelji i djeca također su došli. Slikali su cijeli dan. Učiteljica likovnog im je pokazala s kojim bojama će slikati. Do kraja dana započeli su slikati mural, ali trebalo im je još vremena. Volonteri su otišli doma prekriveni bojom, ali su bili nasmiješeni. Bili su ponosni što su pokušali školu napraviti posebnom.

Sljedeće subote došlo je još više ljudi. Vidjeli su što se do sada nalikalo. Jako im se svidjelo. Htjeli su pomoći. Toga dana dovršili su još jedan dio murala. Učiteljica likovnog im je rekla da će im biti potrebna još samo jedna subota kako bi sve završili.

Sljedeće subote je padala kiša. Padala je toliko jako da nisu mogli slikati. Kada su pokušali, boja se isprala s njihovih kistova na pločnik. Morali su odustati od slikanja.

Sljedeće subote sjalo je sunce. Još više volontera je došlo slikati. Završili su mural i uprljali se bojom, ali su bili sretni. Bili su ponosni što je zbog njih škola sad izgledala posebno. U susjednoj školi roditelji i učenici su isto počeli slikati svoj mural. Uskoro su se u drugim zajednicama pojavili murali.

KRAJ

Zadatak:

Pitaj roditelje da ti objasne što znači riječ bezlično.

Pronađi točne odgovore:

1. Što je mural?

- a) poster
- b) velika slika na zidu
- c) boja za zidove

2. Koliko je subota trajalo slikanje murala?

- a) četiri
- b) tri
- c) pet

Mala Crvena Kokoš

Jednom davno, bila je jedna mala Crvena Kokoš koja je živjela sama na farmi. Na brdu blizu njene kuće, u jazbini među stijenama, živjela je stara Lisica, domišljata i lukava. Lisica je probdjela mnoge noći maštajući o tome kako bi mala Crvena Kokoš bila ukusna. Ali nije ju nikako mogla uloviti.

Crvena Kokoš je bila prepametna. Svaki put kad bi izašla van, zaključala bi vrata za sobom. Kad se vraćala unutra, opet bi zaključala vrata sa sobom i stavila ključ u džep u kojem je također držala i škare.

Napokon je stara Lisica smislila način kako uloviti malu Crvenu Kokoš. Rano ujutro rekla je svojoj staroj majci, „Donijet ću ti malu Crvenu Kokoš za večeru.“ Zatim je uzela veliku vreću i odšetala do kuće male Crvene Kokoši. Mala Crvena Kokoš upravo je izlazila iz kuće kako bi uzela drva za vatru. Stara Lisica se sakrila iza hrpe drva. Čim se mala Crvena Kokoš sagnula po drvo, Lisica se ušuljala u kuću i sakrila iza vrata.

Ubrzo je i mala Crvena Kokoš ušla unutra i zaključala vrata za sobom. „Drago mi je da sam na sigurnom.“ rekla je. Tamo kako je to rekla, okrenula se i tamo je stajala ružna stara Lisica s velikom vrećom preko ramena. Kako li je samo mala Crvena Kokoš bila uplašena! Ispala su joj sva drva i odletjela je na gredu blizu stropa. Tamo se smjestila i rekla staroj Lisici ispod sebe „Možeš slobodno ići kući, ne možeš me uloviti.“

„Ne mogu, kažeš?“ rekla je Lisica. I što misliš da je napravila?

Stajala je na podu ispod male Crvene Kokoši i vrtjela se u krug kao da lovi svoj rep. I dok se ona vrtjela i vrtjela, sve brže i brže, jednoj maloj Crvenoj Kokoši se toliko zavrtjelo u glavi od gledanja Lisice da se više nije mogla održati na gredi. Pala je i stara Lisica ju je podigla i stavila u svoju vreću i krenula kući.

Lisica je imala dug put uzbrdo do kuće, a maloj Crvenoj Kokoši se i dalje jako vrtjelo u glavi tako da nije znala gdje je. Kad joj se prestalo vrtjeti, izvadila je svoje škare iz džepa i cap, cap! Izrezala je rupu na vreći. Gurnula je glavu kroz rupu i vidjela gdje se nalazi.

Čim su došli do prikladnog mjesta, izrezala je još veću rupu i iskočila iz vreće. Uzela je kamen koji je ležao na podu i brzo ga stavila u vreću. Zatim je potrčala što je brže mogla do svoje male kućice. Ušla je unutra i zaključala vrata za sobom velikim ključem. Nasmijala se.

Lisica je nastavila nositi kamen i nije ni primijetila razliku. Bila je uzbuđena kada je došla kući. „Idemo skuhati Kokoš!“ rekla je svojoj majci. „Kada otvorim vreću, digni poklopac s lonca i ja ću otresti vreću da Kokoš padne u njega. Ti brzo poklopi lonac prije nego što ona iskoči.“

Lisica je podigla veliku, tešku vreću iznad otvorenog lonca i protresla ju. Bum! Tras! Bum! Upao je kamen i pljusnula vruća voda.

Mala Crvena Kokoš je živjela sretno do kraja života u svojoj kućici.

KRAJ

Zadatak:

Pitaj roditelje da ti objasne što znači riječ jazbina.

Tko sve stanuje u jazbini? Nacrtaj jazbinu.

Pronađi točne odgovore:

1. Zašto Lisica nije mogla uloviti Crvenu Kokoš?

- a) Crvena Kokoš je bila prebrza
- b) Crvena Kokoš je bila prepametna
- c) Crvena Kokoš je bila lukava

2. Kako je Crvena Kokoš izašla iz vreće?

- a) sa škarama je izrezala vreću i izašla van
- b) iskočila je iz vreće kada ju je Lisica otvarala
- c) probušila je rupu u dnu vreće i izašla van

Ljubičasta djeca prirode

Narodna priča

Nekoć davno na sunčanom brdu u šumi raslo je puno ljubičica. Spavale su mirno tijekom duge zime, udobno i toplo ušuškane u meki, bijeli snježni pokrivač kojeg je Kralj Zima poslao Majci Prirodi za njene cvjetne bebe. Jakov Mraz je, dureći se, silazio niz brda zato jer se male sunčeve zrake nisu htjele igrati s njim i pokvarile su njegove lijepe slike. Sićušne kišne kapi lupkale su na vrata velike, smeđe kuće Majke Prirode, a ptice su pozivale cvijeće da se probudi.

Ljubičice su podigle svoje jako, tvrdo lišće, uzdigle profinjene glave i bilo im je drago da je proljeće ponovno došlo. Dok su one bile tako sretne, mala djevojčica Ema došla je u šumu u potrazi za divljim cvijećem. „Kako su lijepe te ljubičice,“ rekla je. „Da barem mogu ostati i gledati pupove kako se otvaraju, ali uzet ću nekoliko ljubičica sa sobom i staviti ih u vodu kako bi me podsjetile na sunčana brda. Možda će procvasti.“

Ljubičice su se uplašile i prošaptale, „Molim te, nemoj nas uzeti!“ Ema ih nije čula. Čupala je korijen za korijenom dok joj ruke nisu bile pune.

Kad je Ema došla doma, stavila je pupove u vaz u vodu, a vaz u otvoreni prozor gdje su mogli vidjeti plavo nebo i osjetiti poljupce sunčevih zraka. Ali s vremenom jadne male ljubičice su se pognule. Toliko su čeznule za domom i šaptale jedna drugoj, „Odustanimo i umrimo!“

Prekrasan kanarinac u kavezu iznad njihovih glava pjevao je „Živnite“ „Živ-živ!“ ali u početku nisu ga slušale. S vremenom su mu rekle, „Zašto nam to pjevaš? Kako možemo biti sretne daleko od našeg prekrasnog doma?“

Ptica je još uvijek pjevala, „Živnite! Živ-živ! Sunce vam se smiješi, a ja vam pjevam. Pokušavam vas razveseliti. Kako bi bilo lijepo kad biste procvale i nekog usrećile umjesto da saginjete glave i pokušavate uginuti. Mislite da mi se sviđa što sam ovdje zatvoren? Kad bi netko ostavio vrata moje krletke otvorenima, raširio bih krila i izletio kroz prozor, daleko do zelenih šuma i plavog neba. Ali, dok sam ovdje, mogu barem pjevati i biti zadovoljan. Živnite! Živ-živ!“

„Možda si u pravu,“ rekli su pupoljci i podigli su glave i počeli rasti. Jednog sunčanog proljetnog jutra Majka Priroda prošla je pored prozora i svakome dala prekrasnu ljubičastu kapicu. Bile su zadovoljne, a i Ema je bila sretna, jer su njeni pupoljci procvali.

Veseli kanarinac otpjevao im je svoju najslađu pjesmu. Cijeli dan je bio veseo, jer su ljubičasti mališani Majke Prirode nastojali biti što sretniji pa su tako i druge usrećili. Kako se veliko crveno sunce spuštalo prema zapadu, još uvijek je čulo veselu ptičicu kako pjeva, „Živnite! Živ-živ!“

KRAJ

Razmisli i razgovaraj o ovim pitanjima s prijateljima ili roditeljima:

1. Zašto se cvijeće koje raste u šumi zove divljim cvijećem?

2. Ema je ljubičice čupala s korijenom iz zemlje. Zašto to nije smjela raditi? Ako je htjela ponijeti cvijeće sa sobom doma, kako ga je trebala ubrati?

Čudo mog oca

U školi smo učili o Zemlji. Učili smo da rijeke teku nizvodno. Obično se ulijevaju u veću rijeku ili u jezero ili ocean. Vidim to svaki dan u Šibeniku. Naša rijeka ulijeva se u more. U predivno more.

Nekoć smo išli u ribolov na rijeci svako ljeto. Većinu vremena mogli ste vidjeti mene i mog djeda tamo, kako lovimo ribe. Moj tata bio je zauzet radom u gradu. Nisam znao što radi. Rekao je da radi u Udruzi za sanitarno inženjerstvo. Odlazio je rano ujutro i vraćao kasno navečer, uvijek jako prljav.

Djed me je vodio na rijeku. Sjedili bismo cijeli dan i lovili ribe. Slušao sam djeda kako priča o vremenu kada je prvi put došao u Šibenik. Sam je izgradio kuću. „Nekoć davno,“ rekao je, „ovo je bio čisti potok. Pogledaj ga sada. Prljav je.“ Vidjeli smo kutije koje su plutale. Nekad smo vidjeli čak i uginule ribe koje su plutale. Kad bismo donijeli ribu doma, majka ju je bacila. „Ne možemo to jesti. To je prljava, pokvarena riba.“ Tako smo djed i ja prestali donositi ribu doma. Ponekad bismo lovili ribu i ponovno je vraćali nazad. Ali uglavnom smo ostajali kod kuće.

Jednog Božića moj otac je bio toliko zaposlen da nije bio kod kuće. Čak je išao raditi i na Božić. Te Nove Godine također je radio. Mama je bila zabrinuta. „Prehladno je.“ Ali svejedno je otišao.

Dva dana kasnije u novinama je pisalo, „Čudo!“ Bio je to naslov. Pročitao sam članak. U članku je pisalo da su radnici iz Udruge za sanitarno inženjerstvo učinili nešto nemoguće. Očistili su rijeku Čikolu.

Pušten je u pogon pročištač otpadnih voda. Tako će se zaštititi ne samo rijeka Čikola i Krka, već i Nacionalni park Krka. Bio sam uzbuđen kao i moj djed. Rekao je, „Sada možemo ovo ljeto ići u ribolov.“ Oboje smo se nasmijali kao i moja mama. Moj tata se smijao cijeli dan.

KRAJ

Pronađi u tekstu točan odgovor:

1. Zašto dječak i djed više nisu išli na pecanje?
2. Kako je rijeka očišćena?

Oblačić

Narodna priča

Jednog vrućeg ljetnog jutra Oblačić se uzdigao iznad mora i lagano i veselo plutao preko plavog neba. Daleko ispod nalazila se zemlja: smeđa, suha i iscrpljena od suše. Oblačić je vidio jadne ljude na zemlji kako rade i pate na vrućim poljima, dok je on sam plutao na jutarnjem povjetarcu, amo-tamo, potpuno bezbrižno.

„Oh, kad bih barem mogao pomoći ovim jadnim ljudima dolje!“ pomislio je. „Kad bih im barem mogao olakšati posao ili kad bih mogao gladnima dati hrane ili žednima piće!“ I kako je dan prolazio, a Oblačić postajao sve veći, njegova želja da nekako pomogne ljudima na zemlji sve više je rasla u njegovom srcu.

Na zemlji je postajalo sve toplije i toplije; sunce je toliko nemilosrdno pržilo da su ljudi padali u nesvijest pod njegovim zrakama. Činilo se kao da moraju umrijeti od vrućine, a ipak su morali nastaviti s poslom jer su bili siromašni. Ponekad su ustali i pogledali Oblačić, kao da se mole i govore, „Ah, kad bi nam barem mogao pomoći!“

„Pomoći ću Vam; hoću!“ rekao je Oblačić. I počeo je lagano tonuti prema zemlji.

Ali iznenada, kako je tonuo, sjetio se nečega što mu je bilo rečeno kad je bio sićušan Oblači, dijete u krilu Majke Ocean. Netko je prišapnuo da ako se oblaci previše približe zemlji, oni umiru. Kad se toga sjetio, prestao je tonuti i počeo se ljuljati amo-tamo na povjetarcu, razmišljajući – razmišljajući.

Konačno, potpuno se umirio i hrabro i ponosno progovorio. Rekao je, „Zemaljski ljudi, pomoći ću vam, što god se dogodilo!“

Ta ga je pomisao učinila odjednom velikim, jakim i moćnim. Nikad nije pomislio da bi mogao biti toliko velik. Stao je iznad zemlje poput moćnog anđela čuvara, podigao glavu i raširio krila iznad polja i šuma. Bio je tako velik, tako čudesan da su ljudi i životinje bili zaprepašteni prizorom; drveće i trava su mu se poklonili, ali svi zemaljski stvorovi osjećali su da im želi dobro.

„Da, pomoći ću vam,“ povikao je Oblačić još jednom. „Dao bih svoj život za vas!“

Kako je izgovorio te riječi, predivno svjetlo je zasjalo iz njegovog srca, zvuk grmljavine zakoturao se nebom i ljubav veća od one koja se može iskazati riječima, ispunila je Oblačić. Dolje, dolje, sve bliže zemlji je krstario i dao svoj život u blagoslovljenom, ljekovitom pljusku.

Ta je kiša bila veliko djelo Oblačića. Ljudi su veselo uzvikivali. Diljem cijelog mjesta, gdje je padala kiša na nebu se pojavila predivna duga.

Uskoro je i to nestalo. Ali dugo nakon toga ljudi i životinje su zadržali blagoslov Oblačića u svojim srcima. I sjetе ga se svaki put kad vide dugu.

KRAJ

Pronađi točne odgovore:

1. Kakva je bila zemlja?

- a) smeđa, suha i iscrpljena od suše
- b) zelena i plodna
- c) prekrivena snijegom

2. Kako je Oblačić pomogao ljudima i zemlji?

- a) zasjenio je Sunce kako bi prestalo grijati zemlju
- b) pustio je pljusak na zemlju

Patuljci i postolar

Nekoć davno živio je jedan poštenu postolar koji je bio jako siromašan. Iako je puno radio, još uvijek nije mogao zaraditi toliko da bi mogao uzdržavati sebe i svoju ženu. Na kraju je došao dan kada je izgubio sve što je stekao, osim komada kože od kojeg je mogao napraviti samo jedan jedini par cipela. Skrojio je tu kožu i pripremio je za šivanje. Ostavio ju je na radnom stolu. Izmolio je molitvu i otišao u krevet, vjerujući da će sutra završiti cipele i prodati ih.

Rano ujutro se probudio i došao do svog radnog stola gdje je ugledao prekrasno napravljen par cipela. Više nije bilo kože, a nije bilo niti tragova da je itko tamo bio. Postolar i njegova žena nisu znali što se dogodilo. Prvi kupac koji je došao bio je toliko oduševljen tim prekrasnim cipelama da ih je kupio i platio toliko puno da je postolar mogao kupiti dovoljno kože za dva para cipela.

Sav sretan iskrojio je kožu i, budući da je već bilo kasno, ostavio je komade na radnom stolu, spremne za šivanje ujutro. Ali kada je došlo jutro, dva para cipela nalazila su se na stolu, oba prekrasno napravljena i bez traga da je netko bio tamo. Bila je to prava zagonetka. Tog dana došao je kupac i kupio oba para te za njih platio toliko da je postolar mogao s tim novcem kupiti dovoljno kože za četiri para cipela.

Još jednom je iskrojio cipele i ostavio ih na stolu. Kao i prije, sljedećeg jutra je otkrio da su sva četiri para cipela napravljena.

To se ponavljalo sve dok postolar i njegova žena nisu postali imućni. Bili su zabrinuti; nisu mogli biti sretni znajući da netko tako puno radi za njih, a da ne znaju kome trebaju biti zahvalni. Tako su se jedne noći, nakon što je ostavio komade kože na radnom stolu, postolar i njegova žena sakrili iza zavjese i ostavili svjetlo u sobi.

Čim je otkucala ponoć, tiho su se otvorila vrata i dva sićušna patuljka su uplesala u sobu. Skočili su na stol i počeli spajati dijelove. Bili su tihi, malo su razgovarali i donijeli su sićušne škare i čekić i konac. Tuk! Tuk! Lupali su mali čekići; cik, cak, išla je nit i mali patuljci su marljivo radili. Nitko nije radio tako brzo poput njih. Za tili čas sve cipele su bile gotove. Zatim su mala stvorenja odjurila kroz prozor van.

Postolar i njegova žena pogledali su se i rekli, „Kako možemo zahvaliti malim patuljcima koji su nas učinili sretnima i bogatima?“

„Htjela bih im sašiti lijepu odjeću,“ rekla je žena.

„Ako im ti sašiješ kaputiće, ja ću im napraviti cipelice,“ rekao je muž.

Tog su dana radili na svojim iznenađenjima za patuljke. Žena je izrezala dva sićušna zelena kaputića, dvoje male bijele hlače i dvije žarko crvene kapice, dok je njen muž napravio dva mala para cipela, s dugim, savijenim vršcima. Napravili su odjeću što je ljepše moguće, s lijepim sitnim šavovima i krasnom dugmadi. Završili su do Božića.

Na Badnju večer, postolar je očistio svoj radni stol i umjesto kože, na njega je položio dva kompleta odjeće.

Zatim su se oni i njegova žena sakrili kao i prije, da vide što će se dogoditi. Točno u ponoć pojavili su se patuljci. Skočili su na stol; ali kad su vidjeli sićušnu odjeću, nasmijali su se i počeli plesati od sreće. Svaki patuljak je zgrabio svoj kaputić i ostalu robu i počeo se odijevati. Bili su jako sretni. Kada je sat otkucao dva, otišli su smijući se.

Nikad se više nisu vratili, ali od tog dana postolara i njegovu ženu pratila je dobra sreća i nikad više nisu trebali pomoć.

KRAJ

Pronađi točne odgovore:

1. Što se događalo preko noći kod postolara i njegove žene?

- a) netko mu je sakrio cipele
- b) netko mu je izradio par cipela
- c) netko mu je ukrao cipele

2. Kako su postolar i njegova žena otkrili patuljke?

- a) sakrili su se iza zavjese
- b) sakrili su se ispod stola
- c) sakrili su se iza prozora

3. Što je postolareva žena napravila da se zahvali patuljcima?

- a) skuhala im je večeru
- b) sašila im je lijepu odjeću
- c) ostavila im je par cipela

Golubovi pismoše

Ujak mi je rekao da su nekoć davno ljudi koristili golubove pismoše za prijenos poruka drugim ljudima. On ima nekoliko golubova pismoša i jako je ponosan na njih. Žive u kavezu na krovu njegovog stana. To nisu obični golubovi. Posebno su trenirani i to je fantastično. Ne znam kako to rade, ali znaju gdje trebaju odnijeti poruku kada ih pošalje i uvijek se vrate.

Moj ujak je imao golubove pismoše kad je bio dijete i rekao je da je danas vjerojatno jedan od rijetkih koji ih još uvijek ima. Odrastao je i otišao u vojsku i više nije imao golubove. Zatim je dobio posao u dućanu i slao je poruke računalom. Mislili smo da je zaboravio na golubove pismoše budući da je to bilo prije puno desetljeća i da ih je imao kad je bio dijete.

Još uvijek ima računalo. Sada ga ima kod kuće, ali uvijek je volio te golubove pismoše i želio ih je ponovno imati. Kad je otišao u mirovinu nakon četiri desetljeća rada, kupio je golubove i sam ih trenirao.

Svaki dan, moj ujak piše poruke sestri i šalje ih golubom pismošom. U svojim porukama piše sestri o tome kako je proveo dan. Kaže da nije hitno da joj priopći novosti – samo voli koristiti golubove pismoše.

Njegova sestra misli da je to glupo. Kada golub dođe, ona uzme poruku i pročita je, ali ništa ne šalje natrag. Ona kaže, „Ne želim dirati te prljave životinje. Ne znam zašto ih još uvijek želiš imati.“ Zatim se ptica vraća kavezu mog ujaka bez povratne poruke.

Jedan dan je bila iznenadna oluja nakon što je golub napustio kavez mog ujaka. Tako je jako i dugo padala kiša da je sve bilo poplavljeno. Golub se nije odmah vratio. Ujak je bio zabrinut za goluba, ali i za svoju sestru. Ali tada se golub vratio i bio je potpuno mokar. Imao je poruku u plastičnoj vrećici. Na poruci je pisalo, „Dobro sam. Mislim da je tvoj golub ipak praktičan.“

Kasnije tog ljeta pojavio se još jedan problem. Došlo je do nestanka struje koje je trajalo dva dana. Nismo imali telefon. Ujak je rekao, „Vidiš, golubovi mogu uvijek raditi. Njima ne treba struja.“ I to je napisao u poruci. Zavezao je tu poruku na goluba. Zatim je poslao poruku sestri.

Oko jedan sat kasnije, golub se vratio. Nosio je drugu poruku. „U pravu si,“ pisalo je. „Naučila sam da se može računati na golubove. Ali ipak želim natrag telefon i klima uređaj.“

Telefonske linije su se vratile sljedeći dan, ali mi više nismo bili zabrinuti za nestanak električne energije. Imali smo rezervu, jer smo znali da možemo računati na golubove pismonoše.

KRAJ

Zadatak:

1. Objasni što znači naslov teksta Golubovi pismonoše.
2. U koja dva slučaja se pokazalo korisnim imati goluba pismonošu?

Učenje o Sunčevom sustavu

Kada su znanstvenici promatrali zvijezde prije puno godina, vidjeli su uzorke. Nisu razumjeli sve što su vidjeli pa su nastavili gledati kako bi još više naučili. To je ono što rade znanstvenici. Postavljaju pitanja i traže informacije koje bi odgovorile na njihova pitanja. Slični su istraživačima. Iako oni ne putuju kao istraživači, ipak su na nekoj vrsti putovanja. Znanstvenici žele više naučiti pa je njihovo putovanje kretanje od onog što znaju do onog što otkriju.

Znanstvenici su doznali puno činjenica o našem planetu. Otkrili su da je izuzetno raznolik, s mnogim tipovima okoliša. Postoje mjesta i koja su izuzetno vruća kao i ona koja se smrzavaju. Postoje planine i nizine, brda i doline. Postoje duboki oceani i velike rijeke i vodopadi. Postoje tropske prašume i suhe pustinje. Sve su to različiti dijelovi našeg planeta. Ipak, treba još puno učiti o onome što je na Zemlji, posebice što je pod oceanima. Znanstvenici još uvijek istražuju ovaj planet. Znanstvenik posvećuje puno vremena učenju. Prvo, kako istraživati te zatim kako koristiti te vještine kako bi naučio nešto o svijetu. Znanstvenik radi naporno kako bi nam pomogao da saznamo što je više moguće o našem svijetu. Istraživanje je ključ ka većem znanju.

Naš planet je u galaksiji koja se zove Mliječna staza. Sunce je velika zvijezda u našem dijelu ove ogromne galaksije, ali naša galaksija ima milijune drugih zvijezda. Sunce je jako važno za naš planet jer nam

pruža svjetlo tijekom dana, a daje nam i toplinu. Dva planeta su bliže Suncu od Zemlje: Merkur i Venera. Svaki planet ima svoje karakteristike. Naučili smo više o njima izučavanjem Sunčevog sustava s teleskopima i svemirskim brodovima. Bepilotne svemirske letjelice odnijele su znanstvene instrumente sve do planeta Mars. Pronašle su sličnosti sa Zemljom, uključujući formacije zemljišta kao što su planine i druge karakteristike, te pejzaž koji je uglavnom stjenovit na većini crvenog planeta, ali nisu našle nikakve oblike života na tom pustom planetu.

Znanstvenici su otkrili kako se Zemlja mijenja. Zemlja se okreće oko Sunca jednom svake godine, što znači da putuje jednom oko Sunca svakih 365 dana. Ostalih osam planeta u našem Sunčevom sustavu također kruži oko Sunca. Cijelo putovanje naziva se elipsom, koja je tip ovalnog oblika. Prema tome, Zemlja je povremeno daleko od Sunca. Znanstvenici su ustanovili da što je Zemlja dalje od Sunca, to je planet hladniji. Također su ustanovili da nagib Zemljine osi ima najveći učinak na temperature.

Znanstvenici još uvijek uče o našoj galaksiji. Još uvijek postoje nove stvari koje treba istražiti. Danas astronauti putuju u svemir; oni su istraživači. Nekoć davno, istraživači su putovali morem i označavali mjesta na kojima nikad nitko prije nije bio. Sada astronauti putuju brodovima – svemirskim brodovima – tisuće kilometara u svemir, gdje je još uvijek puno toga nepoznato.

Iako je opasno putovati u svemir, astronauti su odvažni i hrabro putuju tisućama kilometara samo kako bi učili. Oni u svoj posao unose svoju stručnost u tehnologiji i istraživanju, kao i hrabrost.

KRAJ

Pronađi točne odgovore:

1. Kakvi sve tipovi okoliša postoje na našoj planeti?

- a) planine, nizine, brda i doline
- b) plitki oceani i male rijeke i potoci
- c) ledene pustinje

2. Koja su dva planeta bliže Suncu od Zemlje?

- a) Jupiter i Mars
- b) Merkur i Venera
- c) Saturn i Uran

3. Kako se zove putovanje Zemlje oko Sunca?

- a) ovalno putovanje
- b) sunčano putovanje
- c) elipsa

O Omoguru

Omoguru olakšava, poboljšava i potiče čitanje osobama s disleksijom i teškoćama čitanja.

Uz Omoguru aplikaciju, svaki čitatelj može lako svaku knjigu prilagoditi svojim jedinstvenim potrebama i željama. Aplikacija sadrži i posebno oblikovano OmoType pismo i niz drugih značajki za čitanje bez napora i s osmijehom.

Uz sadržaj pripremljen upravo za njih, knjigoljupci (i oni koji to tek postaju) kroz Omoguru aplikaciju mogu čitati i eLektire. Ugodno iskustvo čitanja nudimo ponajprije onima s disleksijom i drugim teškoćama čitanja, ali i svim drugim ljubiteljima priča i knjiga.

Kratke priče za ugodno čitanje

Ove priče pripremili smo povodom Tjedna disleksije koji se održava od 4. do 10. listopada 2021. Priče su prilagođene za djecu od 2. do 5. razreda.

Osnovnoškolci mogu čitati, vježbati čitanje i tečnost te razumijevanje teksta. Roditelji, učitelji, nastavnici i logopedi pružaju im podršku sadržajem prilagođenim njihovim specifičnim potrebama.